

Σπρώξε τὸ κῆμά σου μακριὰ στὴ γῆ τὴ διψασμένη,
Διμάνι τῆς Ἐλευθερίας νὰ πιον οἱ σκλαβωμένοι
Εἰς τὰ νησιά, στὴν Ἠπειρο, στοὺς Θεσσαλοὺς, στὴ Πόλι,
Στοὺς Μακεδόνας κύλα το, στὴν οἰκουμένη ὅλη.
Ἔνα μονάχα κῆμά Σας τὸ κῆμά τους ἂν σμίξῃ,
Ἡ θάλασσά τους θ' ἀνοιχθῇ καὶ τὴ σκλαβιά θ' ἀπνίξῃ!

Πολὺς καιρὸς ἐπέρασε ἀπὸ τὰ χρόνια κεῖνα,
Ποῦ δὲν ἐθαματούργησες ἀκόμη, Σαλαμίνα.
Ἄχ, τὰ νερὰ πῶς στέκονται ἀσάλευτα σαπίζον,
Κι' ἡ δόξα ποῦ ἐπάλιωσε πολὺ τὴ συνειδήσουν...
Πότε θὰ δώσης λειτουργιὰ ὡσάν ἐτότε πάλι;
Πότε θὰ κοινωνήσωμε σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιάλι;...

Ἡ θάλασσά σου σὲ ζητεῖ, Θεμιστοκλῆ, σηκώσου.
Καθάλα εἰς τὸ γαλανὸ καὶ πάλι ἄλογό σου.
Τὸν καθαλάρη του ζητεῖ τὸ ξακουσμένο ἄτι,
Ποῦ ἔχει χαίτη τὸν ἀφρό, τὸ φῶσφορο γιὰ μάτι.
Τὸν κόσμος δρόμο δόσε του, τὴ Λευθερίαν σημάδι,
Γιὰ φτερωτῆρα τὸ βοριά, νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι!

Ἄχ, τὸ τραγοῦδι μου αὐτὸ ἀτέλειωτο τ' ἀρῖνω
Δὲν ἔμπορῶ νὰ τραγοῦδῶ καὶ δάκρυα νὰ χύνω.
Μοῦ τῶκοψ' ἡ ἀρρώστια σου, μονάκριβο παιδί μου,
Κι' ἡ Μοῦσα χάρος ἔγινε καὶ τάφος ἡ ψυχὴ μου.

Λησιμόνησα τί ἔγραφα... καὶ μάχαις, καὶ πατρίδα,
Ὅταν χλωμό κι' ἀνήμερο στὴν κούνια σου σὲ εἶδα...
Ποῖός νὰ μοῦ τῶλεγε, ἄχ ποιός, σὺν ἄρχισα νὰ γράφω,
Πῶς τὸ τραγοῦδι θ' ἔκλειε μὲ τὸ δικό σου τάφο,
Καὶ πῶς γιὰ ἄμμο εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους μου ἀκόμα
Θὰ ἐρρίχν' ἀπ' τοῦ τάφου Σου τὸ μυρισμένο χῶμα!...
Τοῦ τάφου σου! Καὶ νὰ τὸ εἰπῶ τὰ σπλάχνα μου σπαράζουν.
Τάφος κι' Αἰμίλιος ποτὲ, τερνάζουνε, τερνάζουν;...

Ἀκόμη χθές, πολὺς καιρὸς δὲν εἶναι περασμένος,
Εἰς τὸ νησί π' ἀρρώστησες, στὴ κούνια Σου γυρισμένος,
Χαμογελῶντας κράταγα στὸ χέρι τὸ κοντόλι.
Κι' ἀπ' τὴν ἀφράτη σου μορφῇ, κι' ἀπ' τὰ γλυκιά Σου

[χέλγη

Ἐκλεῖδα στίχους, ἔκλεῖδα... Ἦσ' ἦσαν ἡ Μοῦσα,
Ἐγὼ μονάχα ἔγραφα, μονάχα τραγοῦδοῦσα...

Αἰμίλιε, ἀγάπη μου, θαμμένο μου λουλούδι.
Σὺ στέλνω τὸ τραγοῦδι μας, τὸ ἔρημο τραγοῦδι...
Μαζὴ τὸ γράφαμε οἱ δύο στὸ ἐνδοξ' ἀκρογιάλι.

Ἄχ, ὅς τὸ ψέλναμε μαζὴ καμμιὰ φορὰ καὶ πάλι...
Βοῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ φωτοδόλο δῶμα,
Κ' ἐγὼ 'στὸ μνηματάκι Σου σκυμμένος εἰς τὸ χῶμα!

Ἐγγραφὴ ἐν Σαλαμῇ τὴν 20 Ἰουλίου 1874.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΪΡΑΣ

I

ΤΟ ΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἦτο παραμονὴ νέου ἔτους καὶ ἐεργετική τις Μοῖρα, ἡ Κρανὴ Μοῖρα, περὶ ἧς θὰ ἠκούσατε πολλά, κατέβη εἰς τὴν γῆν, — ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βεβαίως, διότι ἐκεῖ ὅλα τὰ καλά —, φέρουσα τῆς πρωτοχρονιάς τὰ δῶρα.

Πότε καὶ ποῦ συνέβη τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν, διότι αἱ ἱστορίαι τῶν Μοιρῶν δὲν εἶναι πολὺ περιστατικά.

Ἡ Κρανὴ Μοῖρα ἐκράτει μικρὸν κιβώτιον, διηρημένον εἰς δύο, τὸ μὲν ἦμιν λευκόν, τὸ δὲ ἄλλο ἦμιν κυανεόν.

Αἱ Μοῖραι σπανίως ταξιδεύουσι μόναί, ἔρπον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθίαν, καὶ ἡ Κρανὴ Μοῖρα συνωδεύετο ἐπὶ ἐνὸς νάνου, καλυμμένου Ἀμαράντου, ὡς αἱ μεγάλαι κυραὶ ἐπὶ ἐνὸς groom ἐκλέγονται δὲ οἱ grooms μικρὸσωμοι καὶ μικροσκοπικοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν νάνων, ἵνα οὕτω καὶ αἱ μεγάλαι κυραὶ περὶ αὐτῶν εὐλόγησιν ὡς Μοῖραι, καὶ εἰς τοῦτο πολλαὶ δὲν ἀπατῶνται.

Ὅτε λοιπὸν ἡ Μοῖρα ἐβῆσεν εἰς μαγευτικὴν τινα πεδιάδα, ἀληθῆ πε-

διάδεισον, ἔστη πρό τιος ὠραίου λουφίσκου, ἐκάθισεν, ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔκρινεν εἰς τὸ Ἀμάραντον.

Ὁ Ἀμάραντος εἶχε ἐπὶ τοῦ στήθους κερατίνην, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ μικρά του χεῖλη καὶ ἐσάλπιγγεν ἐπτάκις, διότι καθβαλιστικὸς ὁ ἀριθμὸς ἐπτά.

Εἰς τὸ ἔκτον σάλπιγμα νεφία τιτὰ ἐφάνησαν εἰς διάφορα τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα, εἰς δὲ τὸ ἑβδόμη, ὃ τοῦ θαύματος! ἡ Μοῖρα ἐβρέθη περιστεριχομένη ἐπὶ πλῆθους νέων γυναικῶν, ὧν ἐκάστη ἀντιπροσώπει ἓν ἔθνος ἐν τῇ Σκοτίᾳ ἐκείνῃ.

Ἐνταῦθα πᾶς ἄνθρωπος εὐρίσκειται εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξέειρε τί πρῶτον καὶ τί μᾶλλον νὰ θαυμάσῃ· τὸ ἡχηρὸν τῆς σάλπιγγος, ἦτις ἀντήχησε μέχρι περάτων τῆς γῆς; (τῆς αὐτῆς κατασκευῆς θὰ εἶναι βεβαίως καὶ ἡ σάλπιγξ τῆς Λευτέρης Παρουσίας), — τὴν ὀξείαν ἀκοὴν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἤκουσαν τόσῳ μακρὰν τὴν κερατίνην; — τὴν μεγάλην προθυμίαν ἢ πρὸς τὴν Σύνοδον ἔδειξαν ἢ τέλος τὴν ἀπαραδειγμάτιστον ὁμολογίαν, ἦτις ἐπεκράτησε καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν διάρκειαν; (διότι ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει καθόλου νὰ ἐπιδόθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἢ καὶ νὰ ἐμάλυναν.) Ἀλλ' ἐξ ἄλλων μέρους

πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀκοῦσῃ; αἱ κήρυαι τὴν σάλπιγγα τῆς Μοΐρας, διὲ ἡ Μοῖρα τὰς ἐκάλει διὰ νὰ τὰς κάμῃ ὠραίως; Ἡ ὠραιότης... ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁμοθυμίας (ἦσαν τότε, φαίνεται, ἀσχημοὶ ἢ τοῦλάχιστον ἀνοήσιοι), τῆς προθυμίας ἢ πρὸς τὴν Σύνοδον ἔδειξαν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅτ' ἐβῆσεν καὶ ὁ τελευταῖος κρινολινοφόρος ἀπεισταλμένος, ἡ βραδὴ κίνητος Γερμανίς: «Φίλοι μου, εἶπεν ἡ Μοῖρα, προσκαλεῖσθαι αὐτὰς νὰ καθήσῃσι καὶ λαμβάνουσα θέσιν προέδρου, ἐπιθυμῶ ἐκάστη ἐμῶν νὰ μὴ παραπορευθῇ καὶ νὰ μένῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοῦ δῶρον τὸ ἐποῖον θὰ τῆς κάμω. Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ δώσω εἰς ἐκάστην τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ μία τοιαύτη ὁμοιότης εἰς τὰ χαρίσματά μου δὲν ἦθελεν ἀφαιρέσει πᾶσαν αὐτῶν ἀξίαν;»

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐσιώπησεν, αἱ Μοῖραι δὲν ὁμιλοῦν πολλά, καὶ ἀνέλασα τὸ κιβώτιον ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ κυανέου ἤρχοντος νὰ ἐξάγῃ τὰ δῶρά της καὶ νὰ τα διανέμῃ. Καὶ ἐχάρισεν:

Εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἦτις ἀντιπροσώπει τὰς δύο Καστιλλίας, τὴν μελάνγχρον καὶ καλλίποδα Ἰσπανίδα, κόμην λαμπράν, τοσοῦτον μακρὰν

καὶ μέλαιναν, ὥστε τὰ δένεσται τὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς μαρτὴ λίαν· προσέτι δὲ χεῖρα μικρὰν καὶ ὠραίαν, ἀξίαν τὰ πάλῃ μὲ μαργαρίτας ἢ μὲ ἀδαμαντοκόλλητον ἐγχειρίδιον, ὡς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας**

Εἰς τὴν Ἰταλίδα ὅλα τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα· ὀφθαλμοὺς ἀμυγδαλωτοὺς, ζωηροὺς καὶ λάμποντας, ὡς ἐκρηξὴν Βελουβίου ἐν τῇ μέσῃ τῆς γυττῆς καί, ἐν ἱερτέρῳ καρδίαν ἐκ λάβας.

Εἰς τὴν Ἀγγλίδα, βύρμιον σέλας, ἕνα βύρην τὰς παρειάς, τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς ὤμους.

Εἰς τὴν Γερμανίδα, χρῶμα κρένου καὶ βόδων καὶ κόμην ξανθὴν, ἀναμνησκουσαν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, τὴν σπαρτίαν ἐν τῇ νεφελώδει Γερμανίᾳ.

Εἰς τὴν Ῥωσίδα, βασιλικὴν μεγαλοπρίπισαν.

Εἰς τὴν Ὀθωμανίδα, εὐσαργίαν στρογγύλην, ὡς τὴν πασιέληνον, καὶ δέρμα μαλθακόν, ὡς τῆς νήσου.

Εἰτα δὲ μεταβαίνουσιν εἰς τὰ καθέκαστα ἐθεσε τὴν ζωηρότητα εἰς τὸ βλέμμα τῆς Νεαπολίτιδος, τὴν εὐφραντὴν ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς Ἰρλανδίδος, τὸν κοινὸν τοῦν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Βελγίδος καὶ τὸ κινώτιον εὐρέθη κενόν.

— Καὶ ἐγώ, Madame? εἶπεν εἰς τὴν Μοῖραν μὲ γλυκὴ παράπρον ἢ Παρισίην, κρατοῦσα αὐτὴν ἀπὸ τὰ χυματόντι κράσπεδα τοῦ κυανοῦ της πέπλου.

— Καὶ πῶς, σ' ἐλησμόνησα;

— Ἐντελῶς, κυρία.

— Ἦσο, φαίνεται, παραπελὺ πλησίον μου καὶ δὲν σε εἶδον. Ἀλλὰ τί τὰ σου κάμω τώρα, φίλη μου; τὸ κινώτιον τῶν δώρων ἐξηντλήθη.

Ἡ Μοῖρα ἐπέβη πρὸς στιγμὴν τὸ πρᾶγμα ἦτο τῷ ὄντι δόξαλον, ἀλλ' αἱ Μοῖραι εἶναι γενναῖες, καὶ περισσότερον παρὰ γενναῖες, καὶ

Ce que femme veut, Dieu le veut.

*Ὅθεν στραφεῖσα πρὸς τὰς τέσσερ' αὐτῶν πλουσίως προικισθείσας, αἰτίνας ἔτρεχον ἤδη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ δένδρα, τὰς ἀνεκάλεσε καὶ εἶπεν αὐταῖς: «Ἐἴθε καλαί, διότι εἰσθε ὠραῖαι· δύνασθε λοιπὸν τὰ ἐπανορθώσετε μεγάλην ἀδικίαν, τὴν ὅποیان ἐπραξα χωρὶς τὰ θέλω. Εἰς τὴν διαγομήν μου ἐλησμόνησα τὴν ἀδελφὴν σας τὴν Παρισίαν· ἐκάστη λοιπὸν εἴ ἔμῳν ὡς ἀποσπάση, παρακαλῶ, μέρος τι τοῦ δώρου τοῦ ὁποῖον τῆς ἔκαμα, καὶ ἅς το δώσῃ εἰς τὴν λησμονηθεῖσαν ἀδελφὴν· θάπολέσητε ὅλῃον καὶ θὰ ἐπανορθώσετε πολὺν»

Αἱ ὠραῖαι ἐκείναι κυρία ἠδέναντο

τὰ παρακούσασιν τὴν παράκλησιν Μοῖρας, καὶ ἰδίᾳ τὴν Κεανὴν Μοῖραν;

Ὁ γὰρ βεβαίως, ὅθεν ὅλοι ἐπλησίασαν τὴν Παρισίην μὲ τὴν ἀρετὴν ἐκείνην χάριν, ἣν ἐπιδεικνύουσιν οἱ κτύχεις ἄνθρωποι καὶ ἐχάρισαν αὐτῇ ἐκάστη μικρὸν τι ἢ μὲν μέρος τῶν μελάνων της πλοκάμων, ἢ δὲ ὀλίγα ρόδα ἐκ τοῦ προσώπου της· αὕτη ἀκτῖνας ἀπὸ τὴν ζωηρότητά της, ἐκείνη δ, τι ἠδυνήθη ἀπὸ τὴν εὐαισθησίας της. Καὶ ἰδοὺ πᾶσι ἢ πρῶτον πτωχὴ καὶ παρηκωτισμένη Παρισίην, ἀρπάξασα κατὰ ἀπ' ἐδῶ, οἰκονομήσασα κατὰ ἀπ' ἐκεῖ, κατέστη ἡ μύλην θελκτικὴ καὶ ἀξιολάτρευτος γυνὴ τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν γνώμην τῶν... Παρισίων, ἣν βεβαίως δὲν συμμεριζέσθε, ὠραῖαι μου ἀταγνῶστριαί.

— Καὶ ἐγώ, κυρία; ἠκούσθη αἰγρῆς φωνῇ τις ὀπισθεν τῆς Μοῖρας.

— Ὡς ἐλησμόνησα καὶ ἑλλήν! εἶπεν ἐκπληκτος ἡ Μοῖρα, καὶ στραφεῖσα μετὰ περιεργίας πρὸς τὴν λαλοῦσαν, σὺ εἶσαι, φίλη μου;... εἶπε μειδιῶσα, σὲ ξαναεῖδα, ἀλλὰ ποῖος θίδει εἰς τοὺς πλουσίους, κόρη μου;

Καὶ πρᾶγματι ἦτο αὕτη πολὺφερτος, εἶχε καλὸν τὸ ἀνάστημα, μέλαιναν καὶ λάμπουσιν τὴν κόμην, ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας, τοὺς δὲ χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ὡσεὶ ἀρχαῖον ἀγάλματος.

Ἀλλὰ τίς ὁ πλούσιος, ὁ μὴ ἐπιθεμῶν πλεῖον;

Καὶ ἡ πλουσία Ἑλληνίς, διότι ἐκείνη ἦτο ἡ Ἑλληνίς, ἐμνήθη τὴν πτωχὴν Παρισίην καὶ εἰήτησε κατὰ παρ' ἐκάστης ἀδελφῆς, — ἦσαν ἀκόμη ἀδελφαί — καὶ πᾶσαι ἔδωκαν ἀπὸ ἕνα ροδὸν εἰς τὴν Ἑλληνίδα· ἡ δὲ φιλάρεσκος Ἑλληνίς ἐκρέμασεν ὅλους τοὺς ροδὸν εἰς τὸ φόρεμά της.

Ἐκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ συνήθεια, ἣν ἔχουσιν αἱ ἐκ τῆς Ἑλληνίδος ἐκείνης καταγόμεναι, τὰ ἐξέρχονται ὡς σημασιολύστα πλοῖα.

Ἐν τούτοις αἱ ὠραῖαι μας, γαῖδραι καὶ περιχαρεῖς, ὡπεὶ εἰς νέαν ζωὴν ἀναγεννηθεῖσαι, ἔτρεχον ὑπὸ τὰς δεινροστοχίας τοῦ παραδείσου, μυριοτρόπως τὴν ἐξάλλον αὐτῶν χάριν διαδηλοῦσαι.

Ἡ Παρισίη κατεδίωκε χρυσάλλιδας καὶ ἐπλήρωσεν τὸν ἄερα γελῶτων καὶ εὐθύμων φωνῶν, ὡσάντις κατῶρθον τὰ συλλάλη μίαν. Ἡ Ὀθωμανίς ἔστη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ πλάτανον, ἔνθα ἀηδόνες ἐκελάδουν, ζητοῦσα τὸ κέφ. Ἡ Ἑλληνίς ἐκπετεν ὅσα συνήθητα καθ' ὅδον ἀρεθῇ καὶ ἐκόσμη τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος. Ἡ Ἰταλίς ἔβαινε ρευβάζονσα καὶ ψιθυρίζουσα ἐρωτικὸν τι ῥῆμα. Ἡ Ἰσπα-

νίς ἔτρεχεν ὡς δορκάς, μαβαίνουσα τὰ ρόδα διὰ τῶν γυλῶν τοῦ βλέμματος. Αἱ δὲ λοιπαὶ ἀδελφαὶ κατασκέυαζον ἀνθοδέσμες, ὡς φιλοφρόνως ἀλλήλαις προσήνεγκον. Συνέλεγε δὲ ἀρεθῇ καὶ ἡ Ἀγγλίς, ἀλλ' ὡς βοτανικός· ἔθλιβεν αὐτὰ ἀσπλάγγτως ἐν τὸς λανκώματις ἔνθα τὰ ἐρεταρίαν. Ἀλλ' αἰγρῆς ζωηρῆς χάρις φωνῇ ἀντήχησαν πανταχόθεν· τί συνέβαινον; αἱ ἀδελφαὶ διεῖδον εἰς μικρὴν τινα ἀπόστασιν ἀργυρώδη ἐπιγάμειαν καὶ πᾶσαι, οὐδὲ τῆς Ὀθωμανίδος ἐξαιρεμένης, ἔτρεξαν ἐκεῖ ἕνα κατοπτρισθῶσιν εἰς τὰ διαγυῖ τῆς λίμνης ἕδαια.

II

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Ὅτε δὲ ἡ Μοῖρα εἶδε τὰς ὠραίας ἐπασχολουμένας εἰς τὴν φιλάρεσκον ἐκείνην ἐργασίαν ἐμειδίασε, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἀμάραντον ἔειπεν αὐτῷ. Ὁ Ἀμάραντος ἔφερε καὶ πάλιν τὴν κερατίνην ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐσάλλιγγεν ἐπιτόκας.

Εἰς δὲ τὸ ἔβδωμον σάλπισμα ἰσάριθμοι τῶν γυναικῶν ἄνδρες, ταῦτ' ἀκριβῶς ὡς ἐκείναι ἔθνη ἀντιπροσωποῦντες καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν σημείων τοῦ ὀρίοντος ἐρχόμενοι, ἐγεφάνθησαν ἐνώπιον τῆς Μοῖρας, ἣν ἔχαιρέτων ἰσχυροτάτοις καὶ κλίνοντες τὴν κεφαλὴν μετὰ σεβασμοῦ. Ἡ Μοῖρα ἐπέδελχθη τοῖς νεοελθόντας εὐμενῶς, ὅλῃ δὲ μειδιῶσα, εἰτα δὲ προσκαλοῦσα αὐτοὺς τὰ καθήσους, «Κύριοι, εἶπε, ἐκτελῶ ἀπαλῶς ἀνωτέρας διαταγὰς καὶ ἐν μέρον δώρον φέρω εἰς ἕκαστον ὑμῶν, ἀλλὰ τὰ δῶρά μου εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἕκαστος δύναιται, ἂν θέλῃ, τὰ προσποκτήσῃ δι' ἐπιμελείας καὶ ὑπομονῆς καὶ τὸ δῶρον τοῦ ἄλλου, χωρὶς τὰ τοῦ ἀποστερήσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀνέβη τὸ κινώτιον ἐκ τοῦ μέρους τοῦ λευκοῦ καὶ ἤρξατο τῶν διαγομῶν.

Εἰς τὸν κορυφὸν Παρισίων ἔδωκε μικρὸν ἀργυρῶν δάδα φέρουσαν γλόγας χρυσᾶς, σύμβολον τοῦ πνεύματος.

Εἰς τὸν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπερήφανον Ἰσπανὸν ἐγχειρίδιον πολυτίμον ἔχον λαβὴν· ὁ Ἰσπανὸς δὲν εἶναι πάντοτε Ἑρμῆς, πάντοτε συντημότης;

Εἰς τὸν φιλόπορον Βέλγον μικρὴν σκαπάνην καὶ σφύραν ἐν ἀργυρῷ συμπλέγματι, ἐμβλημα τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας.

Βιβλίον εἰς τὸν φιλομαθῆ Γερμανόν.

Προτομήν τοῦ Σὺν Ζενάρο εἰς τὸν δαιμονισμένον Νεαπολίτην· δὲν ἐ-

λέχθη ὅτι ἡ Νεάπολις εἶναι παρά-
δεισος κατοικοῦμενος ὑπὸ δαυμόνων;

Χρυσὴν εἰκόνα τοῦ Πάπυ εἰς τὴν
ἐκτελεῖ Ἰρλανδόν.

Πᾶν εἰς τὸν Ἀγγλον δὲν ἐγεν-
νήθη ἔμπορος;

Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ῥώσον δὲν
εἶναι τοῦτο ἡ βλάσις τοῦ πολιτικοῦ του
προσηλυτισμοῦ;

Εἰς τὸν γωχελὴ Ὀθωμανόν, πο-
λυτελὲς τσιμπούκ, ἔχον γεννη-
μένον ἐπὶ τοῦ ἱμμάμ ὡς λόγιον;

Ἐν τῷ καπρίτσει ὁ βίος,
ἐφ' ὅσον ὁ ἰαγιάς πλὴν ὁ ῥῶν
τὸν καπρόν.

Εἰς δὲ τὸν φονεταρελλοφόρον συμ-
πολίτην μας, φέλλων λευκοῦ χάρτου,
φύρατος ὡς ἐπιγραφὴν:

Ἡ ὑποὸ ῥῆμα μὲν δὲ δεικ
ἡ ἱερὴ μερίδα γράφω.

«Κύριοι, εἶπε, τότε ἡ Μοῖρα ἐγει-
ρομένη, τὰ δῶρα ἐτελείωσαν, δόραθε
τάξιθι, ἀλλ' ὁ ἱπποτισμὸς ἀπαι-
τεῖ τὰ μὴ ἀφήσητε τὰς κυρίας μῖνας;
εἶναι ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν λίμνην.
Χαίρετε καὶ εὐδαιμονεῖτε.»

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔρριψε τὸ ἥδη
κενὸν κιβώτιον καὶ ἐγένετο ἄφαντος
σὺν τῷ Ἀμαρύντῳ.

Ἡ Μοῖρα εἶχε ἥδη μεταβάλλει διὰ
τῶν συμβολικῶν αὐτῆς δόξων τὴν ὄ-
ψιν τῆς Εὐρώπης καὶ αἱ ὠραῖαι ἐξη-
κολούθουν ἐπὶ κατοπτρίζομεναι εἰς
τὴν λίμνην, ἡ μὲν τῆς Ἀλβης τὸ
κάλλιπ παρηγεγίζονσα, ὡς καλὰ ὁ-
δεύσαι.

III

ΕΙΚΩΝ

Ὁ ἥλιος ἐχαιρέτιζε τὴν λίμνην
διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀστέρων,
ρίπτων χρυσοπόρφυρα χρώματα ἐπὶ
τῆς ὠραίας ταύτης εἰκόνης:

Παρὰ τὴν ἔχθρην ἐκάθητο μερβά-
ζονσα ἡ εὐαίσθητος Ἰταλίς τὴν κερα-
λὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ της βραχίονος
στηρίζονσα· πλησίον δὲ αὐτῆς ὁ Ἰτα-
λὸς ἔκρουε τὴν κιθάραν, μέλπων ἐ-
ρωτικῶν τι μέλος, ὅπερ ἂν μὴ ἦτο
τὸ ἥσμα τοῦτο τοῦ Ριγολέττου:

Bella figlia dell'amore,
Schiavo son de' vezzi tuoi,

πολὺ ὥρως ὠρναίζε. — Ὑπὸ ἐπιερῶν
δένδρων ὁ Ὀθωμανὸς ἐκπέπτετο κα-
πρίων τὸ πολυτελὲς τῆς Μοῖρας
τσιμπούκ. — Ὁ Βέλγος περιήρ-
χετο τὰ πέριξ, ἐξετάζων τὴν ποιό-
τητα τοῦ ἐδάφους. — Ὁ Ἰρλανδὸς
ἦτο γονεκελὴς λέγων τὸ Ave Maria.
— Ὁ Νεαπολίτης ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, κάπνων ἐπώρας καὶ τρώγων,
καὶ ἦτο τέσφ ἀγρηγμένους, ὥστε ἐξή-
τει τὸ μαρτὴλ ἐπὶ τοῖς εἰς τὰ θε-

λάκια τῶν συκαδέλφων του. — Ὁ
Ῥώσος συμπεριπατεῖ μετὰ τοῦ Ἀγ-
γλου καὶ ἠρώτα αὐτὸν διευκρίνων τὸν
ἐρίλλοντα ἀπὸ τὰ πίπτη ἡ Κωρταν-
τινούπολις; — «ὁδὸν ἡξεύρω καλῶς,
εἰλεγε ὁ Ἀγγλος, ἀλλὰ βεβαίως ἀπ'
ἐκεῖ, ποῦ εἶναι καὶ ὁ ἄγγλικὸς σιτό-
λος.» — Ὁ Γερμανὸς ἦτο μακρὸν καὶ
ἀνεγίνωσκε τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐχάρι-
σεν αὐτῷ ἡ Μοῖρα. — Ὁ Ἑλλήν ἐ-
γραφε τί τὰ ἔγραφε; ἴσως τὸν πρῶ-
τον ἀσθμὸν τῆς πρώτης ἐπὶ γῆς ἐφη-
μερίδας. — Ὁ Παρισίως εἰλεγε εἰς ἱρὰ
καὶ ἔξωγράφει πρόσωπα· ἔκαμνε τὴν
γελοιωγραφίαν τῆς εἰκόνης. Ἀλλ' αἱ
ὠραῖαι ποῦ ἦσαν; ὦλαι αἱ ἀδελφαί,
ἐκεῖ τῆς Ἰταλίδος, ἔλειπον· τίς οἶδε
ποῦ τὰ ἔτρεχον· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσπα-
νὸς δὲν ἐφαίετο.

Ὁ Ἰταλὸς ἐξηκολούθει γάλλων
καὶ ἠτοιμάζετο τὰ μεταβῆ ἐκ τῆς μου-
σικῆς εἰς τὴν ποίησιν· ἐνθουσίαζε δὲ
μάλιστα τὸν πρῶτον στίχον σουέτ-
του:

S' amor non è, che dunque è quel eh' io
[sentio]

Ὅτε στρέφω τὸ βλέμμα, ἵνα ζη-
τήσω παρὰ τῆς Μοῖρας τὸν δεύτερον,
εἶδεν αὐτῆς ἐνώπιόν του θέλημα ὅπερ
τῷ ἐφάνη παράδοξον. Ὅλαι τῆς Ἰ-
ταλίδος αἱ ἀδελφαί ἐν συνοδείᾳ τοῦ
Ἰσπανοῦ, ἦσαν ἐκεῖ πλησίον συνηγ-
μέναι καὶ ὄλων τὰ βλέμματα ἦσαν
προσηλωμένα ἐπὶ τῷ θεῷ καλλιτεχ-
νῶν, οἵτινες ἔβαλλον ἐν ὑπαίθρῳ τὴν
διωδίαν τῆς Φαβορίτας, ὁ μὲν
διὰ τῶν χειλέων, ἡ δὲ διὰ τῶν ὀφθαλ-
μων. Τὰ βλέμματα ἐκεῖνα αὐθάδως
ἐτάραξαν τὸν Ἰταλόν, ἀλλὰ δὲν εὐ-
ρίσκει πλέον τὸν δεύτερον τοῦ σου-
έττου στίχον. Ὁ ἕκτον κατ' ὀλί-
γον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσετίθη-
σαν καὶ τὰ χεῖλη, καὶ εἰρωνικὰ με-
διάματα διεδέχθησαν τὰ βλέμματα
τῶν ἀδελφῶν· δὲν ἐβρίθοντο δὲ καὶ ἡ
γλῶσσα τὰ λάβη μέρος εἰς τὴν συ-
νολίαν καὶ ζιθερισμῶ ἠκούσθησαν.
Ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἐκρατεῖτο περιεφέ-
ρετο ὡς μαινόμενος. «Τὶ ἀγαθία!
εἰλεγε, αὐτὰ οἱ Ἰταλοὶ δὲν ἔχουν ἐ-
πάνω των τίποτε ἱπποτικόν. Τρεῖς ὤ-
ραις τὴν λατρεῖν, σὺν τὰ μὴ ἦσαν
ἐδῶ ἀλλὰ ὠραῖαι παρὰ τὴν Ἰταλί-
δα! Τὴν ὄρισται ὠραῖαν, ἐγὼ ὥρως
χοῦμι!..»

— Ὅχι δὲ εἶναι ὠραία, ἀλλὰ δὲν
ἔχει χάριτα, ἴσως δὲ καὶ esprit, εἴ-
περ ἡ τῶν Παρισίων ἀδελφή.

— Τῆς λέπει ἡ ζωηρότης, προσέ-
θηκε ἡ Ἰσπανίς καὶ ἔρριψε βλέμμα
τεσσόντῳ ὑψηλότερον ἐπὶ τῆς κιθάρας,
ὥστε εὐθὺς ἠκούσθη ὁ κρότος θραιο-
μένης χορδῆς.

— Εἶναι εὐμορφη, εἶπε ἄλλη ἀ-
δελφή, ἡ Ἀγγλίς· ἀλλὰ δὲν ἔχει
χρῶμα.

— Δὲν ἔχει κρέας ἐπάνω της, εἴ-
περ ἡ ἀδελφή Ὀθωμανίς, ρίπτουσα
ἐπὶ τοῦ σώματος της βλέμμα αὐταρε-
σκείας.

— Δὲν ἡξεύρει τὰ ἐνδοθῆ, ἐνθου-
ρῖσεν ἡ Ἑλληνίς, προσθέτουσα νέον
ἀνθος εἰς τὴν κόμην της.

— Δὲν θὰ εἶναι καλὴ οἰκοκυρά,
προσέθηκε ἡ Γερμανίς.

— Ἀλλοῖμονον εἰς τὸ σπίτι της!
ἐκραξεν ἡ ἀδελφή Βελγίς.

— Δὲν θὰ ἔχη πολλὴν εὐφροσύνην, ἀ-
φροσύνην τοιαῦτα πράγματα... εἴ-
πε σιγαλῇ τῇ γυναικὶ ἡ Ἰρλανδίς, φέ-
ρουσα μετὰ σεμνότητος κάτω τὰ βλέμ-
ματα.

— Αἰ! Διὰ θῶλε! τί τὴν τρώτε
ζωντανὴ τὴ γυναικα! ἐφώνησεν ἡ
Νεαπολίτης πρὸ θυμῶν, κάμντε καὶ σεις
τὸν ἔρωτα, καί τις σὰς ἐμποδίζει.

Ἀλλ' αἶφνης φωναὶ διεκρούσαν τὸν πα-
νηγορικὸν ἐκεῖνον καὶ πάντες καὶ πάσαι
ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο
αἱ φωναί.

Ἐπὶ λοφίσκῳ, τῆς λίμνης ὑπερκειμέ-
νου, ἵστατο ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος,
λευκὸς τὴν χροιάν, ἐρυθρὸς τὰς τρίχας,
τρέφων γενεῖα ἀνὺ μύσπακος, ἐνδεδυ-
μένος στολὴν καθαρὰν ἀλλ' ἰδιόρρυθμην |
Ἐκράτει ράβδον, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀναρτήσαι
χειρόμακτρον, δίκτυν σημαίας, ἣν ἔσσειε
φωνάζων: Προσέλθετε | προσέλθετε.

Μετ' αὐτοῦ πύλῳ δὲ πᾶσαι αἱ ὠραῖαι καὶ
πάντες οἱ ὑπὸ τῆς Μοῖρας εὐνοκέντες ἄν-
δρες, ἐξαιρέσει τοῦ Γερμανοῦ, ὅστις δὲν
ἀφῆκε τὸ βιβλίον του, ἦσαν ἐπὶ τοῦ λό-
φου.

«Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶπε τότε ὁ κρα-
τὼν τὴν σημαίαν, ὅστις ἦτο ὁ Ζιὼν
Μπουλ, ἐκτίθεσθαι εἰς δημοκρασίαν τὸ
περίφημον κιβώτιον, ποῦ εἶχε τὰ δῶρα
τῆς Μοῖρας, καὶ ἡ δημοκρασία θὰ γείνη
ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς ση-
μαίας.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐνέπηξεν ἐπὶ τοῦ
λόφου τὴν φέρουσαν τὸ χειρόμακτρον ῥά-
βδον.

«Κύριοι καὶ κυρίαι, ἐπανέλαβεν ὁ
Ἀγγλος, ἀρχεται ἡ δημοκρασία:

Καὶ λαδὼν πᾶσαν δημοκρατίαν ἤρξατο
φωνάζων:

«Τὸ περίφημον κιβώτιον τῆς Μοῖρας μία
γενεά | Κύριοι ἀγορασταὶ προσέλθετε |
μία γενεά ἀλλὰ οὐκ ἓ | Τὸ περίφημον
κιβώτιον τῆς Μοῖρας μία γενεά ἀλλὰ
οὐκ ἓ | Κύριοι ἀγορασταί, τὸ περίφημον
κιβώτιον τῆς Μοῖρας μία γενεά καὶ ἐνα-
σέλιον.»

Δὲν ἡξεύρω ἂν ὁ Ζιὼν Μπουλ εὗρεν ἀ-
γοραστήν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ
κατηραμένος ἐκεῖνος ἔμπορος κατέστρεψε

τὴν παρὰ τὴν λίμνην παράστασιν, ἐν τῇ δραματικωτάτῃ αὐτῆς σιγῇ ὅτε αἱ ἀδελφαὶ ἵτοιμάζοντο νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίδος καὶ νὰ τῆς βγάλουν τὰ ῥάβδια ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος.

Καὶ τοιαύτη ἡ ἱστορία τῶν δώρων τῆς Μαίρας, ἀλλὰ πόθεν τὴν ἔμαθον; ἐρωτᾶτε βεβαίως.

Δὲν τὸ ἐμάντευσατε, εὖφρεῖς καὶ χαρίζεσαι ἀναγνώστριαι; ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἑλλήνος, διότι ἐφημερίδα ἔγραψεν.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔχουσι καὶ αὐταὶ τὰ καλά των.

ΕΙΡ. ΑΣΩΠΙΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου 1879)

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΔ΄

Ἄ κ κ κ κ — Κ α κ κ α

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΕ΄

Π ἄ ρ ι ς — Ἀ ρ η ς

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΣΤ΄

Ἄ λ α ς — Τ ἄ λ α ς — Ἀ ἄ τ α ς

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΖ΄

Σ κ ι χ

Ἐλυσαν δ' αὐτὰ πρῶτος ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ Ε. ΨΑΡΑΣ

ὅστις καὶ ἔλαβεν τὸ ὑποχρεθὲν βιβλίον.

Κατόπιν δὲ ὁ κ. Δ. Α. Βερενίκης, αἱ κυρίαι Εὐρήνη Φουστάνου καὶ Ἑλένη Καλποδίνου· ὁ κ. Ιω. Κοητῆδης Κῆρος, Μιχ. Σαχτούρης, Ν. Συναδινός Θεοχάρης Ἡλιόπουλος, Ἰω. Ζέταλης κ. τ. λ.

Ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν δὲ πρῶτος ὁ Κύριος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΡΔΙΣ

Δι κ η γ ὀ ρ ο ς.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΗ΄

Ἡ φύσις μὲ παρήγαγε χωρίς νὰ ἔχω ἀξίαν καὶ εἶμαι ἐν ταῦτοις χρήσιμος καὶ θὴ εἰς τὴν οὐκίαν.

Στὸν ὁρμόν ἂν περιπατῆς ἀδύνατον μὲ βλέπειν ἂν ἦσαι καὶ ληστὴς ποτὲ σοὺ δὲν μὲ κλείπτεις.

Ἄν' ὁέλγῃς ποῶν ἐγέννησα νὰ μάθῃς, τοῦτο τρέφον τὴν λήγουσαν εἰς οὐ καὶ θὴς ἀλτῇ (τὸν τόνον.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα· Εὐθὺς νὰ ἐννοήσῃς Δὲν δύναι· ἂν τοὺς ὄρους μου κακῶς ἀνοήσῃς.

Παραγωγὴν μηδαιμένην, συνάμα καὶ γελοῖαν ὁ δυστυχὴς ἔχω ἐνὶ—ὁ τύχη τρισευχὴ· Ἄν' εἰ θυμώσῃς τρομερὰ τὸ πᾶν θὰ κατασφύσῃς ἐλθόντων ἢ θάνατον τῶν δύο θὰ ἐκλέξῃς.

Λοιπὸν τί, πλέον εὐκόλον; τὸ αἶνιγμα νὰ ἀφ' αὐ καὶ τῆρα δύναις τὸν νόον σου νὰ (τρυφήσῃς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ ἀνω Αἰνίγματος δοθήσεται τὸ ἐξάτομον μυθιστόρημα «Ὁ Μάγειρος τοῦ Βασιλέως.»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Παρθενῶνος» περιέχει 132 σελίδας καὶ πλείονας τῶν 24 εἰκόνων· δεθεῖς δὲ πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος»

Ἐπὶ καλοῦ χάρτου δρ. γ. γ
» κοινοῦ χάρτου » » 3

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληροῦντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμεου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΒΤΙΕΡΟΣ»** ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 3.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διαστάσεως [τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

ΕΝ ΣΥΡῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ.
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ » » κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ
ΕΝ ΝΑΥΠΑΙῶ » » κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ
ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ » » κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ
ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφίγγος.
ΕΝ ΙΘΑΚῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡᾷ » τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ
ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ παρὰ τῷ κ. Σ. Τσακασιάνῳ.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεῖ Παναγοπούλῳ.
ΕΝ ΒΡΑΙΛᾷ, [παρὰ τῷ Κυρίῳ Κλεάνθῳ Παπάζογλῃ